

A KERESZTÉNY ÉLET STRATÉGIÁJA

1 Timóteus 6,11-12

1. Bevezetés

Mi a közös ebben a három emberben? Egy katonában, egy maratoni futóban és egy keresztényben? A **hadászatban** mindig is fontos volt egy-egy ütközet megfelelő stratégiájának megtervezése. Egy maratoni futó nemcsak úgy végig loholja az előtte lévő pályát, hanem gondosan felépíti előtte azt, hogy hogyan fog majd futni, hogy az ereje ne fogyjon el a cél előtt. **És mi köze a kereszténységnek a stratégiához? (1)** A felolvasott biblia versekben Pál apostol maga hasonlítja a keresztény életet a katonasághoz és az atlétikához, amikor azt mondja a fiatal Timóteusnak: „Harcold meg a hit nemes harcát...”, amit úgy is lehetne fordítani, hogy „Fusd le az előtted lévő versenyt...”. **(2)** Ez a bibliai szakasz a keresztény élet stratégiájáról szól, arról kik vagyunk és hogyan kell élnünk ebben a világban Jézus Krisztus követőiként.

2. Kik vagyunk?

Nem kérdés az, hogy mennyire fontos dolog az, hogy az ember tisztában legyen önmagával. Önmagam ismerete tartást ad az életemnek. Segít abban, hogy határozott lehessen, hogy a nehézségek között se veszítsem el a reménységemet. Hogy önmagam tudjak maradni akkor is, amikor prés alá kerül az életem, amikor ellentétes vélemények kereszttüzebe kerülök, vagy amikor életmeghatározó döntéseket kell hoznom.

Keresztény emberként is fontos az, hogy ne veszítsük szem elől azt, hogy kik vagyunk és ezt meg is merjük élni ebben a világban. Pál apostol erre emlékezteti Timóteust, aki sok szempontból esendő és sebezhető volt. Egyrészt fiatal volt. Természetére nézve félnék és visszahúzódó ember volt, aki került a konfliktusokat. De egészségi és fizikai állapotát tekintve sem volt az a szuperhős alkat. S mondjuk ki őszintén, mi sem vagyunk „az élet császárai”.

Mindezek ismeretében olyan **bátorító** az, ahogyan Pál megszólítja Timóteust – és bennünket is –: „**Te pedig, Isten embere...**”. Mert ez a megszólítás addig csak a hit szuperhőseinek szólt! Olyan bibliai szereplőknek, mint Mózes, Dávid, Illés vagy Elizeus próféta. Pedig sem Timóteus, sem pedig mi nem érezzük magunkat olyan különlegesnek, a kereszténység rendíthetetlen katonáinak, lelki maratoni futóknak.

Pál mégis ezt írja Timóteusról, és mi ránk is igaz: Isten emberei vagyunk. Nem önmagunktól vagyunk azok, hanem azért, mert Isten Krisztusban valamit tett értünk és tett velünk. Kezébe vette az életünket, és arra rendelt mindannyiunkat, hogy őt magát, a Mindenhatót képviseljük abban a környezetben, ahol élünk. A szavainkkal, a tetteinkkel, sőt a gondolkodásunkkal és a döntéseinkkel is. Akármit tesztek „... **mindent Isten dicsőségére tegyetek.**” – mondja Pál. Ez pedig nem kis feladat és nem kis felelősség!

Mert ez azt jelenti, hogy az életünk mércéje nem az, hogy másokhoz képest milyenek vagyunk, hozzájuk képest miként végezzük a feladatainkat. Nem az adja az életünk súlyát, hogy az elvégzett munkánkért mennyi bért kapunk. Sőt nem is az, hogy a többiekhez képest mennyire vagyunk jó emberek, és mennyire élünk erkölcsös életet. A kérdés inkább az, hogy abban a környezetben, ahol élünk, Isten emberei vagyunk-e igazán!

Szóval: ki volt Timóteus és kik vagyunk mi itt mindannyian? Isten nagykövetei vagyunk, akiknek nem kisebb a feladatuk, mint végezni a békéltetés szolgálatát. „Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és ránk bízta a békéltetés igéjét.” Mi pedig, Timóteushoz hasonlóan, Krisztusért járunk követésben, és Isten kéri általunk Krisztusért másoktól: béküljenek meg Istennel.

Krisztus nagykövetei vagyunk. Ez kell, hogy tartást adjon az életünknek. Nem szabad elfelejtenünk azt, hogy mi itt mindannyian a világ Megváltójának csapatában játszunk! Ez pedig egy egészen más „ligába” helyezi az életünket!

3. Hogyan élünk a világban Isten embereiként?

S mert más „ligában” játszunk, nem azért, mert különbek vagyunk bárkinél, hanem azért, mert Isten emberei vagyunk, ezért fontos, hogy ez látszik-e vagy sem az életünkön!

Először is azt kell szavaiból megértenünk, hogy mindannyian kivétel nélkül, akár hiszünk ebben, akár nem, **egy „háborús térre” születünk,** ahol folyamatos zajlanak a harciselekmények. Ezt a háborút nem fizikai fegyverekkel vívják, és nagyon is valóságos annak ellenére, hogy sokan nem vesznek tudomást róla. Ez a háború lelki téren folyik, és a lelkeinkért folyik. A már legyőzött Gonosz és a már győztes Jó között. Hiszen a Sátán végérvényesen legyőzött Krisztus kereszthalálával, de a világ végezetéig nem adja fel, és célja az, hogy minél többeket magával rántsón a pusztulásba. Isten embereiként különösen is fontos, hogy tisztában legyünk ezzel! Azzal, hogy nem kényelmes, békés és nyugodt életre hívott el bennünket Isten, hanem egy lelki háború katonái vagyunk, ahol Isten embereiként – vele együtt – mások üdvösségéért kell harcolnunk. Legalábbis kellene.

Pál apostol ezért a keresztény élet stratégiáját három ige köré építi fel. **(1) Menekülj,** így kellene inkább fordítani ezt a szót, hogy „kerüld”; **(2) Törekedj;** és végül **(3) Harcolj.**

Kicsit megdöbbenő, hogy az apostol ebben a sorrendben vázolja föl Isten embereinek a stratégiáját! Hiszen visszavonulni csak a vert hadak szoktak, mi pedig a győztes oldalon harcolunk! Csakhogy mi gyakran elfelejtjük azt, amit Pál nem: „**Mert mi nem test és vér ellen harcolunk, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak.**” Olyan elképzelhetetlenül hatalmas erővel állunk szemben, amelyeket el sem tudunk képzelni. Amely erők tökéletesen ismernek bennünket! Ismerik erősségeinket és gyengeségeinket! Akiknek célja az ember- és lélekgyilkosság. Célja az, hogy levegyenek bennünket a tábláról, hogy ne lehessünk azzá, akiké Isten teremtett, akiké ő elhívott bennünket. Céljuk az, hogy elbukjunk, csődöt mondjunk, félelmünkben feladjuk, elcsüggedjünk, vagy soha ne is legyünk azzá, akivé Isten akar formálni bennünket.

És igen, vannak olyan élethelyzetek, amikor nincs jobb stratégia annál, mintsem megfordulni, és messzire futni. Dávid elbukott, amikor Betsabéval házasságot tört, és csak Isten kegyelme az, hogy nem vált örökre használhatatlanná Isten számára. József elfutott,

amikor gazdájának felesége megkörnyékezte őt, és bár börtönbe került, mégis győztesen hagyhatta el a csatamezőt. Testvérek! Van olyan helyzet, amelyben, ha Isten Lelkére figyelünk, akkor azt a parancsot kapjuk: Fuss, és ne is nézz vissza!

De van, amire törekednünk kell! Törekednünk kell az Isten szerinti jókra az: „igazságra, kegyességre, hitre, szeretetre, állhatatosságra, szelídlelkűségre.” Ezek mind olyan dolgok, amelyek az életünk minőségére vonatkoznak, Istennel és emberekkel való kapcsolatainkban kell ezekre törekednünk. A keresztény igyekezet ezekben nem olyan, mint a hegymászás. Valamikor egyszer majd elérünk a csúcsra és ott megpihenhetünk. Olyan inkább, mint a maratoni futás, ami egészen a célig tart. És itt be kell osztani az erőt, itt komoly stratégia kell, hogy ki ne dőljunk a cél előtt. Ezért mondja ezt a Biblia: **„Ezért tehát mi is, akiket a bizonyágtévőknek ekkora fellege vesz körül, tegyünk le minden ránk nehezedő terhet és a bennünket megkörnyékező bűnt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát.”** (Zsid 12,1) Mert futásunk vége halálunk pillanatában van, amikor átlépünk majd Isten királyságába.

És van, amikor nem futhatunk el, hanem harcolnunk kell. Vannak olyan élethelyzeteket, amikor a Szentlélek arra biztat bennünket, hogy vegyük fel a kesztyűt. Amikor ne hátráljunk meg, mert nem hátrálhatunk meg. Egy igehirdető azt mondta, hogy velünk keresztényekkel az egyik legnagyobb baj az, hogy összekeverjük az olyan helyzeteket, amikor futunk és amikor harcolnunk kell. Harcolunk ott, ahol futnunk kellene, és elfutunk ott, ahol harcolnunk kellene inkább. Mert nem figyelünk eléggé a Lélek vezetésére.

4. Befejezés

Hadd fejezzem be egy híres igehirdető szavaival: „Isten segítsen mindnyájunkat, hogy ne sétálgassunk, ne futkározzunk, hanem ragyogjon fel előttünk ez a cél, aki maga Jézus. Legyen bátorságunk elindulni, kitartásunk végigfutni.” És én teszem ehhez: elfutni is és harcolni is legyen türelmünk és erőnk a Lélekre figyelve, hogy „majd a mienk (legyen) az az öröm, amit a célba érkezetteknek készített el a mi Urunk.” (Cseri Kálmán)